

Ékszer

PRÓZA - LXVI. évfolyam, 31. szám, 2022. augusztus 5.

„Úgy alakult, hogy nekem sikerült randiznom vele. Ezt máig nem bocsátották meg a többiek. Már aki elhiszi. Bebizonyítanom nem sikerült. Talán nem is baj. A fellépések után mindig kaptunk egy jó vacsorát, aztán általában spontán buli keletkezett. Néha még táncoltunk is, csak úgy, magánszorgalomból lenyomtunk egy-egy irgalmatlan csürdögölóst. Aközben azért már ki-kinéztünk, ki néz minket. Sose lehetett tudni, összejön-e valami. Fess magyar legények voltunk. Vagy azt gondoltuk magunkról. Azon az estén, amikor Janka Weber ott maradt, észrevettem, hogy bámul engem. Majdnem elájultam a gyönyörűségtől. Összeakasztottuk a tekintetünket. Amikor befejeztük a táncot, elindult kifelé. Na, gondoltam, ez az én pillanatom.

Egy üdülőszerszűséget kell elképzelni, köröskörül erdő, telepített fák, kis tópart a közelben, madárfütty, szellő. Tiszta romantika. Cigizni ment ki. Összeszedtem magam, meg azt a keveset, amit németül tudtam, utolértem, és megszólítottam. Lassan emelte rám a tekintetét. Megijedtem, akkora szomorúság volt benne. Kicsit le is blokkoltam. Azt azért el tudtam mondani, hogy milyen gyönyörűnek találom. Fáradtan mosolygott. Még pár semmiséget dadogtam, aztán megkérdeztem, sétálunk-e. Nem, el kell indulnia. Oké, akkor viszont tudunk-e találkozni valamikor? Tudunk. Mikor? Holnap négykor. Hol? Itt.”